

Taip gyvena studentės

Niekada neapleidžiu buvusių „atodangininkių“. Štai pratęsiu tradiciją ir susitikau su vasarą gimnaziją baigusiomis Aukse Ramaškevičiūte ir Justina Rakauskaitė. Jos atsakė ir į kelis mano klausimus.

Svarbiausias klausimas – ką pasirinkai studijuoti ir kodėl?

Aukse: Dar nė vienas žmogus neparodė net menkiausio nusistebėjimo, kai sužino, kad studijuojau mediciną. Tarsi čia savaime suprantamas dalykas... Iš tikrųjų, nemanykit, kad stojant į mediciną užtenka aukštų mokslo rezultatų. Pirmoje vietoje čia pasaukimas! Taip, kaip kunigas be pasaukimo negali atlikti savo pareigų, taip ir medikas. Man 10 metų studijų neatrodo baisiai ir negąsdina. Jei tave gąsdina, medicina ne tau, nes medikai mokosi ne 10 metų, o visą savo karjerą...

Justina: Studijuojau skandinavistiką, tai yra, Skandinavijos šalių (Švedijos, Danijos, Norvegijos, Suomijos ir Islandijos) istorija, kalba ir kultūra. Esu norvegų kalbos grupėje, tad ši kalba yra mano pagrindinė, o švedų ir danų mokysiuosi vėliau. Tai studijuoti pasirinkau todėl, kad man mokykloje ganėtinai neblogai sekėsi ir patiko humanitariniai dalykai, o ir norėjau "nusausti daug žuikių vienu šuviu", kadangi baka-lauro studijų metu išmoksiu ne viena, o tris kalbas. Ir buvo aukšti stojimo balai, ne-mazas konkursas, todėl buvo įdomu siekti sunkesnio tikslo.

Kokie pirmieji išpūdžiai? Džiaugiesi savo sprendimu?

Aukse: Pirmas studijų mėnuo leido geriau susipažinti su grupės draugais, universitetu, nes krūvis buvo mažesnis, tačiau atsipalaiduoti taip pat neleido. Mokykloje įgytų žinių čia užtenka daugiausiai 2 savaitėms, todėl užsisėdėti nėra laiko... Vaziuodama troleibusu iki fakulteto vis prisimenu troleibuso epizodą iš „Kukucio baladžių“ kompozicijos per paskutinę gimnazijos dieną ir tik dabar suprantu, kad dar ganėtinai švelniai ją pavaizdavome tuomet. Būna, kad net durys neužsi-daro...! Tačiau nieks neįžaužia to gero jausmo, kad esi studentas!

Justina: Pirmos trys savaitės praėjo kaip koks rūkas, buvo visokiausių išpūdžių, kuriuos jau sunku atskirti. Jaučiausi ir vis dar jaučiuosi lyg pirmokė, kai žengiu universiteto koridoriais. Dar sunku sūvokti, kad čia, universitete, esu nebe svečias, o jau bendruomenės narė. Ar džiaugiuosi savo sprendimu, manau, atsakyti dar anksti, tačiau jei dabar vėl tektų rinktis, tai stčiau ten pat.

Palyginkim. Kas buvo geriau mokykloje negu universitete ir atvirkščiai?

Aukse: Mokykla yra inkubatorius (temperatūros čia nelieskime...). Viskas paduota ant lėkštutės. O kartais net supjaustyta... Bet tai be galo nuobodu!! Universitete pačiam tenka susirasti ir pasidėti ant lėkštutės tiek pagrindinį patiekalą, tiek desertą. Tai ne tik įdomu, bet ieskodamas dar atrandi daug kitų naudingų dalykų. Jei to nepadarai, nieks už tave to nepadarys ir nieks dėl to nekaltas. Jei bijai atsakomybės, žinoma, mokyklą puikiai tinka ir patinka (juk mokytojas pasako, iš kurių puslapių mokytis ir dar pirštu pabaksnoja, kas svarbiausia...). Jei nori domėtis tuo, kas tau įdomu ir eiti koją kojon su naujovėmis – universitetas tau patiks. Galbūt pirmiausia bus sunku suprasti, kad dėstytojas nėra mokytojas. Jis negaista laiko aiškinimams: arba tu jį supranti ir eini toliau su juo, arba lieki kažkur, todėl labai svarbu nuolat domėtis ir plėsti savo akiratį, kad galėtum jaustis verta diskutuoti su dėstytoju.

Justina: VALGYKLA!!! Visi verkiam, nes norim į savo valgyklas, kuriose skanų karštą maistą duodavo beveik nemokamai. Čia irgi skanu, bet kainos trigubai didesnės. Dar mokykloje buvo galima teisintis dėl nepadarytų namų darbų, o universitete to nebepadarysi. O universitetas mokyklą smarkiai lenkia vietomis savarankiskam mokymuisi, pavyzdžiui, Mokslinės komunikacijos ir informacijos centras (labai moderni biblioteka) dirba kiurą parą, joje galima patogiai ir netrudomai mokyti. Rojus!!

Ką patartum dabartiniams mūsų gimnazijos abiturientams?

Aukse: Dvyliktokai, nepamirškite, kad dar niekas ne vėlu. Neverta stoti bet kur, tik kad mokytis universitete, kolegijoje ar dar kur nors. Kai renkatės studijas, pagalvokit, ar matot prieš akis savo nuotrauką po 15 metų su dabar pasirinkta profesija? Pagalvokit, ar nesumaišėt trumpalaikės aistros kažkam su savo gyvenimo keliu. Vis gi darbe reikės praleisti nemažai laiko ir vargų, ar norėsit keltis ryte į darbą taip, kaip dauguma dabar keliates į mokyklą... Nebijokit niekur nestoti. Jau geriau skirkit metus savęs pažinimui nei 4 metus paleist vėjais. Žinoma, padavėję darbas ar pán, vargu, ar padės suprasti, kas jums patinka. Tuomet reikia išbandyti kuo daugiau veiklų (ką žinoma galite daryti jau mokykloje). Tikėtina, kad tėvai nepalaikys tokio jūsų sprendimo, bet greitai jie turėtų suprasti, kad jūs tiesiog nenorite padaryti didelės klaidos savo gyvenime ir padės jums.

Justina: Abiturientams linkiu nepulti panikuoti, kad reikia tuojau nulemti savo ateitį. Jeigu visiškai nežinot, ką norit veikt gyvenime, o sekasi viskas arba niekas (retai kada būna, kad niekas nesisektų), padarykit metų pertauką, nestokit į verslo detektyvistiką (tokia programa egzistuoja) vien tik dėl to, kad įmantriai skamba arba draugė sakė, kad ten labai kietai. Tuos metus kažkur padirbėkit, o kraunant prekes į lentynas arba nesiojant plytas gal ateis tikslesnis įkvėpimas studijoms. O jei tėvai ar dar kas nors neleidžia padaryti metų pertraukos, nežinodami, ko tikrai norite, nepririskite savęs prie vienos specialybės, geriau rinkitės platesnę mokslo sritį, kad net ir pabaigę mokslus turėtumėte daug pasirinkimų. Universalumo siekite. O jei tiksliai žinote, ko norite, ir jums tai sekasi, judėkite link to. Nemeskite galimybes tapti geriausiu Lietuvos ar net pasaulio konditeriu, jei visi aplink kartoja, kad teisė perspektyviau. Tiesiog atraskite tai, ką norite ir gebate daryti. Ir lėkite to link!

N° 16

A T O D A N G O S

LAURYNOS STUOKOS – GUCEVIČIAUS
GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS

Ačiū, kad jūs esate tokie!

Ant lentos mokytojas nupiešė du žmogeliukus, kurie abu elgiasi gerai. Tiesa, vienas iš jų gerai elgiasi, nes žino, kad blogas elgesys užtrauks bausmę, kurios bijo. O kitas elgiasi gerai ne dėl kokių nors išorinių paskatų, o tiesiog dėl vidinio įsitikinimo, dėl žinojimo, kad taip elgtis iš tiesų yra gera.

Antrasis jaunuolis yra išsiugdęs dorybes, teigtume mes. Jis visada elgsis gerai, nepaisydamas to, ar jį seka budri mokytojo, policininko arba teisėjo akis. Pirmasis gali pradėti elgtis priešingai, tai yra blogai, jei tik pajaus, kad jam negresia jokia bausmė, jei tik matys, kad juodi darbeliai liks tūnoti šešėlyje.

Tuomet mokytojas išreiškė norą, kad mokiniai būtų kaip tas antrasis žmogeliukas. Juk pamokos nėra skirtos tik tam, kad iškalbėtume datas arba įgytume įgūdžių, kaip atlikti mokyklinį tyrimą ir parašyti literatūrinę esė. Taip, šie dalykai yra svarbūs, tačiau visų svarbiausia išmokti būti dorais ir atsakingais žmonėmis, auginti ne tik fizinius arba proto, bet ir širdies raumenis. Štai kokia mokykla yra mokytojo svajonė. Prie tokio idealo klupdama ir keldamasis, tikėdamas ir abejodamas, trykšdamas entuziazmu ir kartais pasiduodamas slogučiu jis stengiasi artėti kasdien.

D. Puslys „Mokykla kaip svajonė“

Būkim spalvingi!

Spalvas asocijuojame ir su emocijomis, nuotaika. Keista, kad spalva yra medžiagų savybė sugerti, praleisti bei atspindėti tam tikras regimojo diapazono elektromagnetines bangas. Spalvas dažniausiai asocijuojame su daiktais, tačiau ar kada nors teko pagalvoti apie tai, kad spalva gali atspindėti ir žmogų?

Mokytojų dienos proga „Atodangų“ korespondentės surengė mokytojų apklausą „Kokia spalva labiausiai atspindi Jus?“. Šioje diagramoje yra pateikti rezultatai:

O kokia yra mokytojų pasirinktų spalvų reikšmė?

Mėlyna – mėgstamiausia mūsų platumų spalva. Jai priskiriama daugybė teigiamų savybių. Mėlyna – tai viltis, ištikimybė, nostalgija, visa, kas platu, didu, rimta. Šios spalvos drabužius vilki vadybininkai ir bankininkai – mėlyna spalva sukelia pasitikėjimą. Ši spalva padeda atsipalaiduoti, suteikia pusiausvyros ir harmonijos.

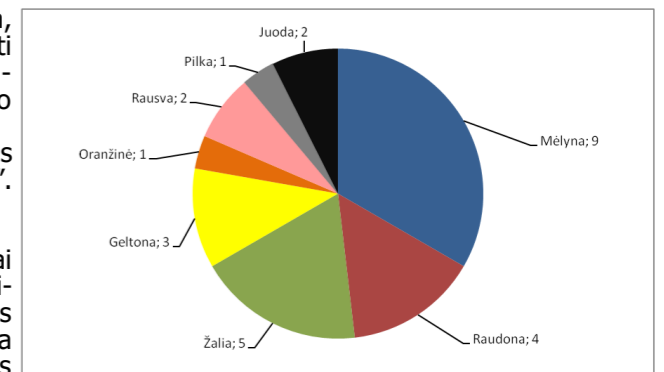
Raudona – labai stiprus stimulatorius. Psichologinis raudonos spalvos poveikis – stimuliuoja jausmus, įkvėpia pasitikėjimą savimi. Ilgai, bet ne po daug, taikant šią spalvą išugdoma kantrybė, sugrįžta noras gyventi.

Zalia – tai gamta, pasitikėjimas, atgimimas, ramybė. Zalia spalva yra labiausiai raminanti iš visų spalvų, todėl labai tinka pacientams, kamuojamiems nerimo. Ši spalva sukelia pasitikėjimą savimi, įkvėpia idėjų.

Geltona – tai spalva suteikiant laimės, pusiausvyros ir džiaugsmo pojūtį. Johanas Volfgangas fon Gėtė teigė, kad geltona spalva tinginį paverčia darbštuoliu – dėl to ši spalva neretai naudojama įstaigose, seminarų, konferencijų salėse.

Oranžinė – sukelianti malonias svajones. Ji yra proto ir žinojimo simbolis. Tai – šilta spalva, spinduliuojanti žvalumą, gyvenimo džiaugsmą, saugumą, jausmą ir šilumą.

Juoda – simbolizuoja tai, kas nėra matoma, antgamtiška, paslaptina. Nors ši spalva dažnai laikoma blogio simboliu, ji siejama ir su galia. Spalvų psichologijoje juoda simbolizuoja apsaugą nuo emocinio streso.

Redaktorė juodais paakiais

Nyksta, traukiasi, mažėja
Laikas iki pasirinkimo.
Auga, dauginas, didėja
Baimė dėl egzaminų likimo.

O mes lekiam, mes nespėjam,
Nugaros nuo knygų linksta.
Galvose nelieka vietos vėjams,
Iš ten formulės nedingsta.

Sunkiai stumiamės pirmyn,
Eisim ligi tikslo.
Kopinėjam mokslus vis gilyn,
Gal nepažiūrėsime kokio krislo.

Reik žinoti, kur Vasaris bėga,
Ką Severija gyvenime darys.
Kam lagery reikalinga bus sermėga,
Koks Garšva lifte taurus karys.

Abitūros akys nebemiega,
Paakiai nuolat juodi.
Tartum smėlis byra laikas -
Kad tik nepaslyst kely.
Jūsų, Ieva

Norvilės Iljeitytės eilėraščiai gal irgi šiek tiek rudeniški, bet

Tu išmokei mane

Tu išmokei mane suprasti,
Ir reaguoti į viską lengviau.
Tu išmokei mane atleisti,
Pasakyti "atsiprašau".

Tu išmokei mane verkti
Dėl svarbiausio – dėl meilės Tau.
Tu išmokei mane kentėti,
Kai negaudavau to, ko prašiau.

Tu išmokei mane laukti.
Laukti to, kas galbūt neįvyks.
Tu išmokei tiesiog nerimauti,
Nesvarbu, kas vėliau nutiks.

Tu išmokei pasitikėti,
Neklausti niekad per daug.
Tu išmokei mane tikėti,
Kad gėrio visad nedaug.

Tu išmokei mane bijoti,
Džiaugtis tuo, ką dabar turi.
Tu tiesiog man davei suprasti
Kiek be galo daug man esi.

Tikėk

Žinau, kartais būna be galo sunku.
Žinau, noris rėkti ir pabėgti nuo visų.
Žinau, vis dažniau nebelieka jėgų.
Aš irgi, kaip Tu, dažnai tai jaučiu.

Žinau, kartais rodos, neliko draugų,
Atrodo, kad niekam tai nebesvarbu.
Ir klausį savęs: ar daug dar galiu?
Ir vėl atsikelti atrandį jėgų.

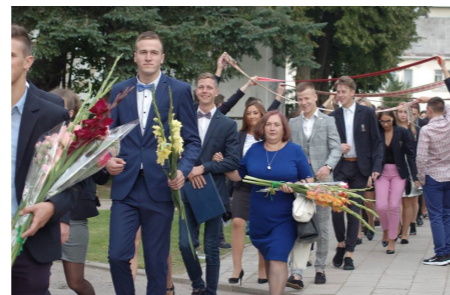
Tiesiog, kad ir kaip Tau bebūtų sunku,
Tu tiesiog privalai išlikti stiprus.
Ir kiekvieną sykį suklupęs primink sau, meldžiu:
Tikėk savim taip, kaip aš tavim tik.

Taip gyvena

Abiturientų

Greitai prabėgo įspūdžių ir smagių akimirkų kupina vasara. Šiemet visi sugrįžome kitokie – dar labiau subrendę, paaugę. Kiekvieno laukia ir šioke tokie pasikeitimai: jauniausiems, devintokams, tai visai nauja mokykla, kiti mokytojai, nepažįstami klasės draugai, dešimtokų laukia jaudulys prieš pirmąjį rimtą žinių patikrinimą, vienuoliktokams šie metai atneš šiek tiek maišaties besirenkant profilius ir klaidžiojant pamokų tvarkaraštyje, o mums, abiturientams, tai – paskutinė Rugsėjo pirmoji mokykloje, po kurios prasidės naujas gyvenimo etapas.

Per visus šiuos metus gimnazijoje išmėginome daug ką: pakeisti mokyklos tvarką, panai-

seno, nebeįdomaus išbraukti.

kinti uni-
formas,
išvesti
mokyto-
jus iš pro-
to, įvesti
naujų
tradicijų
ar kažką

Gimnaziste, ar

Mūsų brangieji tėveliai net neįtaria, kad iš tikrųjų turime tiek reikalų, galva spaudžia tokia galybė problemų, kad kartais mintis apie mokymąsi atrodo tokia absurdiška ir juokinga – net apsaugoti sunku. Žinoma, apsimesame, kad mokomės, kad tik mokslas mums terūpi, bet iš tiesų yra visai kitaip. Į mokyklą mes einame visai ko kita.

Einame valgyti, miegoti, mylėti.
Dar – nekęsti, išduoti, bijoti.
Pagaliau: grumtis, kovoti, nugalėti.
Ir tik tada mokytis. Jei lieka jėgų.

O mokytis vienoje klasėje su kartu su penkiolika skirtingų tualetinio vandens kvapų, penkiolika žvitriausių porų akių,

gimnazistai palinkėjimas

Bet mums geriausiai pavyko išmokti, kad kartais turi laikytis tvarkos, nors ir kokia ji būtų neįdomi ar neparanki tau, ir tai, jog niekas už tave nepasieks tai, ko labiausiai nori, nes svajonės gimsta širdyje, bet išsipildo mūsų rankose.

Todėl visai gimnazijos bendruomenei linkime svajoti ir pildyti savo svajones. Abiturientams linkime stiprybes paskutiniaisiais gimnazijos mokslo metais, nepasiklyskite gyvenimo kelyje ir būkite užtikrinti savo ateitimi. Na, o Gerb. gimnazijos direktorei, jos pavaduotojoms ir visiems mokytojams tariame AČIŪ, už geriausias pamokas, paruošusias ne egzaminams, o gyvenimui.

IV – tų klasių mokiniai

ne apie Tave čia?

penkiolika ilgiausių liežuvių – argi tai įmanoma? Dar nepraejo nė poros savaitė, o jau vos pradėję pamoką mūsų klasėje mokytojai dūsauja ir sako, kad mums maišosi protas ir kad esame kaip būrys save tyrinėjančių šimpanzių, bet niekis, tai praeis, tiesiog reikia tai iškęsti, išlaukti. Pasakui visi tampa normaliais žmonėmis. Reikia palūkėti dar kokius metelius. Dešimtoje klasėje po Kalėdų jau viskas bus tvarkoj. Nelengva išsinerti iš odos.

Apie ką jie kalba? Ką iškęsti? Mes nenorime laukti. Mes negalime laukti. Mes norime, aistringai geidžiame gyventi ir gyvenimas griūva mums ant galvos kaip gaivaus vandens krioklys, kaip upė, kuri neša ir kuriai neatsispirsi.

Fragmentai iš D. Opolskaitės knygos „Ir viena kartą, Riči“ (2016 m.)

Taip gyvena mokytojai

Štai tenka versti dar vieną kalendoriaus lapą. Spalis pasitinka mus ūkanotais rytais, rudeniškos liūtytės medžių lapams įpučia vis daugiau spalvų, o namams įkvepia jaukumo. Krintant medžių lapams tarytum ir patys nusimetaime bereikalingą balastą.

Spalio penktajai artėjant amžinai jauniems mūsų gimnazijos mokytojams uždaviau klausimą: tarkim, Jums staiga nusišypsojo likimas - sugavote auksinę žuvelę. Kokių trijų norų prašysite? Visi stebino savo atsakymais:

Helena Marčiauskienė: 1. Kad visi išvykę iš Lietuvos sugrįžtų. 2. Kad visuomenė būtų išprususi, aukštos kultūros. 3. Norėčiau, kad baigtųsi savižudybės ir alkoholizmas.

Rita Česonienė: Prašyčiau: aplinkinių meilės, be abejo, sveikatos ir gerų tarpusavio santykių.

Daiva Erslavienė: Norėčiau remonto mūsų mokykloje, maisto gamtinimo laboratorijos, na ir kad visi ketvirtokai išlaikytų egzaminus.

Stasė Vaškūnienė: 1. Galimybės pakeliauti po pasaulį. 2. Kad į gimnaziją ateitų tik mokyti motyvuoti mokiniai. 3. Gerą saulėtą oro Lietuvoje.

Jonas Stankevičius: O aš tik vieno auksinės žuvelės prašyčiau - kad man vis kibtų žuvsys!"

Loreta Skardžiuvienė: 1. Surengčiau giminių susitikimą - sūrių balių. 2. Keliaučiau po pasaulį. O paskutinįjį norą labai taupyčiau arba kaip nors gudraučiau...

Vanda Kalesnikienė: Prašyčiau, kad visi, įskaitant mokinius, būtų sveiki, kad mokiniai būtų motyvuoti ir laiko.

Nomeda Drazdienė: Norėčiau laiko pasimėgauti gyvenimu, visų mūsų bendrystės, nuoširdumo.

Violeta Geigalienė: Žuvelės prašyčiau sveikatos artimiesiems, kelionės aplink pasaulį, mano svajonė - aplankyti Sankt-Peterburgą ir visiems džiaugsmo gyvenime.

Tikiuosi, visiems mums gyvenime teks pagauti tą savąją auksinę žuvelę, kuri išpildys slapčiausius troškimus.

Brigita Sližauskaitė, IV b kl.